

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa P. R.

przeciwko M. B.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 czerwca 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 20 grudnia 2018 r., sygn. akt I Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w S.
na rzecz adw. J. P. wynagrodzenie w kwocie 4050 (cztery tysiące
pięćdziesiąt) zł, powiększone o stawkę podatku od towarów
i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej
pozwanemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego

w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 20 grudnia 2018 r. pozwany M. B. oparł wnioszek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Odwołując się do treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdzić należy, że nie zostały przez skarżącego przedstawione wystarczające motywy pozwalające na uznanie, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym.

Uzasadniając występowanie w sprawie przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżący wadliwie ograniczył się jedynie do ogólnej konstatacji, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych decyzji związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna tego sądu. Tymczasem z orzecznictwa Sądu Najwyższego jednoznacznie wynika, że dla skutecznego powołania się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej konieczne jest zawarcie wyводу prawnego zawierającego przywołanie *in concreto* przepisów prawnych, których

kwalifikowanego naruszenia dopuścił się sąd drugiej instancji, i które to naruszenia - w ocenie skarżącego - przesądzają w sposób oczywisty o wadliwości orzeczenia wydanego przez ten sąd (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 3 marca 2021 r., III USK 48/21, nie publ., z dnia 20 lutego 2021 r., III CSK 178/20, nie publ., z dnia 26 stycznia 2021 r., II USK 43/21, nie publ. oraz z dnia 16 grudnia 2020 r., I PK 218/19, nie publ.).

O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie może przemawiać zarzut naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. uzasadniany nierozpoznanie wszystkich zarzutów zgłoszonych w apelacji pozwanego. Wielokrotnie bowiem w swoim orzecznictwie Sąd Najwyższy wskazywał, że obowiązek sądu drugiej instancji rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie implikuje w sobie konieczności omówienia przez ten sąd w uzasadnieniu wyroku każdego zarzutu podniesionego w apelacji. Zawarty w powołanym przepisie zwrot „sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji” należy rozumieć jako granice, w których sąd drugiej instancji powinien rozpoznać sprawę. To nie tylko treść zarzutów, wniosków i granice zaskarżenia, lecz granice kognicji tego sądu (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2021 r., III PSK 18/21, nie publ., z dnia 17 listopada 2020 r., I UK 429/19, nie publ. oraz z dnia 5 października 2018 r. I CSK 608/17, nie publ.).

Wadliwe pod względem konstrukcyjnym jest także ferowanie zarzutu naruszenia art. 140 k.p.c. w zw. z art. 131 § 1 i art. 372 k.p.c. upatrywanego w zaniechaniu doręczenia pozwanemu przed rozprawą apelacyjną i przed wydaniem wyroku przez Sąd drugiej instancji wniesionej przez powoda odpowiedzi na apelację. Powoływanie się na uchybienia procesowe sądu wymaga bowiem nie tylko wskazania przepisu, którego naruszenia dopuścił się sąd, ale również wyjaśnienia jak owe uchybie rzutowało na wynik sprawy.

Bezzasadny jest także zarzut „nierozpoznania istoty sprawy poprzez odmowę przeprowadzenia dowodów wnioskowanych przez powoda, które zmierzają do jednoznacznego wykazania, że powód nie spłacił całości zobowiązania”. Po pierwsze, takie przedstawienie „zarzutu” nie mieści się w kategorii podstaw kasacyjnych ujętych w art. 398³ § 1 k.p.c. Po drugie, twierdzenia

zawarte na potrzeby jego uzasadnienia stanowią niedopuszczalną w postępowaniu kasacyjnym próbę kwestionowania ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd drugiej instancji (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O przyznaniu od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w S. na rzecz adw. J. P. wynagrodzenia tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu podwyższonego o kwotę podatku od towarów i usług, na stosowny wniosek, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 2 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2, § 8 pkt 6 oraz § 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r., poz. 18).